

Şakayık

– Seyran · 24 Haziran 2012

yer telaşlı harman yeri
zaman belkide fi tarihi kadar eski
sevdalı kavak yellerinin coşkun esintisiyle
ak kundağa düşen uğur böceklerini
uçuruyor narin bir kadının sancılı nefesi

ben haziranın asi kızı
güneşe başkaldıran başakların kardeşi
aklının uçurtmasına tutunan kiraz mevsimi
inatla kendi ütopyasına resmediyorken beni

yer yalnız kalabalıkların orta yeri
zaman belkide eskisinden daha eski
yılları tellerinden döken saçlarım
çoktandır duvarlarıma asmadığım
saatli maarif takvimlerinden
daha maharetli

benim adım haziran
nadasa bıraktım gönül topraklarımı
şakaklarımda koşturduğum kır atlarımın
yelesinden düşürüp kırdım umutlarımı

özleminle solan
senden yadigâr
sol yanağımdaki tek gülün
sahibi canım annem

seni alan on yedi yerinden yaralı
kasıma nispet yapan haziran
her yıl yeniden doğuruyor beni

mermer bir heykel gibi
panayırın orta yerinde
bırakıp gittin beni

eteklerimde çocuk sesleri
dünya mı dönüyor yoksa ben mi

ben haziranın yorgun kızı
şimdi şakayık bahçelerinde
seyran etsem ne fayda
durgun sularıyla çekiliyorum
bir zamanlar deli dalgalarımın
vurduğu kıyılara

uçsuz bucaksız ummanın ortasında
küçük bir sandalla kaldığım günden beri
yoruldu yüreğimin kürekleri
beklediğim gemi değil artık
sessiz bir kıyı

24/06/2012
Seyran Tankuş